Kah kolmandamal päiwal walmistiwa karga welle
eunäst kuninga peole. Kui rummal weli tembu pärast
kah ennast pallel üten wõtta, et seda imelist
ratsanikku näha saasi, pahastiwa nellé ära ja
ütliwä: „Mis sina, sis sinna olsma läät - wist
inemisi hirmutama,! Kae enne ilusse kodu perrä,
sest saa sinu läit küllänt." - „Oh, oh! sest ei
sa mulle midagi. Külge tee arwate, et ma
mitte midagi ei wõi teha?! Aga mina wõi palu
enamp teha, kui teaksi mun. Sar kõne kah
wõi kuninga wäimehes sarwa,? Ei teäksi, mes
kui mina. Saate nägemä!" ~~kr~~ mõtel rum-
mal weli, eks küll ka sellest midagi ei könel.

Nigu waiks kõrd enne, nii legi kah rum-
mal minid: kui karga welle selmast ära wattes-
wa, wõtte ka wile wällä ja wiiste. Kui kuld
kobene tewä, manu joaste ja küsse mis sal teta
on, wastas rummal: „Niid jõidame kuninga
piule. Sääl piat ja üles kolmandama, kõrra
pääle kuninga tütre manu kargama ja sellega
minu kuninga wäimeheks tegemä!" - „Kõik ja
täi detas! Istu enne sõlgä ja jõidame!"
wastas kuld kobene. Nii pea, kui rummal kobes-
le sõlgä karas, sai ta wälgi kürutega kuninga
(kuna

kantus, kes talle nüid mitte kunnegi teed sinni
es panda, sest et kõigel heilene walu meeles
olli. Kui ta kuninga tütre lossi manu sai, karas
kuld kobene õrwa üles kolmanda-ma kõrra pääle.
Nii pea kui rummal oma kobesega üles kuninga tüt-
re tarre sai, kattewa ta kuld rõiwa sälläst ja
kuld kobeno alt, ära, nigu olesiwa õhku ära sulanu
ja - mehisest ratsanikust sai jälle endine rum-
mal: ära wasjuna, pääga, näru rõiwa sällas ja
wiisu jalan. Oma käsilise asu alanemise üle es teki
rummal mitte suuremi aga oll wiel rõomas tegi,
et nii ruttu wõis kuld kobene asja leine saata,
sest et ta oji seda tahtis, et tõik seda
saaksiwa, mis üits „rumalas peetä", piitte
„rummal" tetä, wõi. Kõik rahwas hüüti ära, kui nä-
gi, et ühtesest ratsanikust alates talupoja
pöätja fugune sai aga temä ehte: ilusa rõiwa
ja uhke kobene ära kattewa. Kes kuninga tütar
olsi teisti ära oma tulewatse mehe, käsilise ümbre-
muutmise üle, ja es tiia edimalt mis tetä, aga
kui ta, rahunene aiga järgi, mõtles, wõtte ru-
malas peeta, käes karwalt, wiis oma esa manu
ja könel: „Kae, armas esa, sie om nüid mines peig-
mees! Ehk ta küll alahmalt rõiwile om, om ta